2. Ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από τη δυνατότητα προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των προσώπων στα οποία εφαρμόζεται σε μια δεδομένη στιγμή, καθόσον δεν αμφισβητείται ότι η εν λόγω εφαρμογή γίνεται δυνάμει μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, που προσδιορίζεται από την πράξη, σε σχέση με το σκοπό της.

Στην υπόθεση 231/82,

SPIJKER KWASTEN BV, εδρεύουσα στο Beverwijk, Κάτω Χώρες, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο A. F. de Savornin Lohman, και το δικηγόρο Ρόττερνταμ I. G. F. Cath, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Lambert H. Dupong, 14 a, rue des Bains,

προσφεύγουσα,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Peter Gilsdorf και επικουρούμενο από τον Pieter Jan Kuyper, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, κατά το παρόν στάδιο της διαδικασίας, το παραδεκτό προσφυγής που ασκήθηκε βάσει του άρθρου 173, εδάφιο 2, της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται η ακύρωση της από 7 Ιουλίου 1982 αποφάσεως της Επιτροπής, που εξουσιοδότησε το Βασίλειο του Βελγίου, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών να εξαιρέσουν της κοινοτικής μεταχειρίσεως τις ψήκτρες, κλάσης ex 96.01 του κοινού δασμολογίου, προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, οι οποίες κυκλοφορούν ελεύθερα στα κράτη μέλη (ΕΕ C 171, σ. 12),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: S. Rozès
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

I — Περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

1. Η προσφεύγουσα, η εταιρεία περιορισμένης ευθύνης Spijker Kwasten BV, εδρεύουσα στο Beverwijk (Κάτω Χώρες), εισάγει ψήκτρες, χρωστήρες και παρόμοια προϊόντα, υπό την έννοια που προσδιορίζονται στην κλάση ex 96.01 του κοινού δασμολογίου, τα οποία προέρχονται ιδίως από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Η εν λόγω εταιρεία αποτελεί το μόνο έμπορο-εισαγωγέα, εγκαταστημένο στις χώρες της Benelux, που εισάγει τακτικά ψήκτρες προελεύσεως της εν λόγω χώρας. Στις 18 Ιουνίου 1982, η Spijker Kwasten BV ζήτησε, από τις ολλανδικές αρχές, έναν τίτλο εισαγωγής για μια παρτίδα ψηκτρών προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας που προορίζονταν να εισαχθούν από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Με την από 29 Ιουνίου 1982 επιστολή, η αρμόδια ολλανδική αρχή απάντησε ότι δεν μπορούσε να επιληφθεί άμεσα του αιτήματος, δεδομένου ότι, για τη συναλλαγή αυτή, εκκρεμούσε ενώπιον της Επιτροπής αίτηση λήψεως προστατευτικών μέτρων κατά την έννοια του άρθρου 115 της συνθήκης και ότι «αν ικανοποιείτο η αίτηση αυτή, θα είχε ως αποτέλεσμα να εξαιρεθεί η εισαγωγή των εν λόγω προϊόντων της κοινοτικής μεταχειρίσεως».

2. Οι εισαγωγές προϊόντων περί των οποίων πρόκειται, προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, διέπονταν, κατά την εποχή των επίδικων περιστατικών, από τις ακόλουθες ιδίως διατάξεις:

Αφενός, το άρθρο 1 των διαδοχικών κανονισμών 2532/78 του Συμβουλίου, της 16ης Οκτωβρίου 1978 και 1766/82 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1982, περί κοινού καθεστώτος που εφαρμόζεται στις εισαγωγές από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας (ΕΕ L 306, σ. 1, και L 175, σ. 21) ορίζει ότι, αν δεν προβλέπεται παρέκκλιση, οι εισαγωγές στην Κοινότητα, μεταξύ άλλων, προϊόντων που υπάγονται στις διακρίσεις 96.01 A (σάρωθρα, μικροσάρωθρα κλπ) και 96.01 B II (ψήκτρες, αποτελούσες στοιχεία μηχανών) του κοινού δασμολογίου δεν υπόκεινται σε κανέναν ποσοστικό περιορισμό. Αντιθέτως, τα άλλα προϊόντα που υπάγονται στην κλάση 96.01, των διακρίσεων B I (ψήκτρες οδόντων) και B III (λοιπές ψήκτρες, χρωστήρες κλπ) δεν προβλέπονται από τη διάταξη αυτή.

Αφετέρου, το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 3286/80 του Συμβουλίου, της 4ης Δεκεμβρίου 1980, περί των καθεστώτων εισαγωγής έναντι χωρών κρατικού εμπορίου (ΕΕ ειδ. έκδ., τόμ. 11/023, σ. 38) ορίζει ότι η θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία ορισμένων προϊόντων που υπάγονται στη διάκριση 96.01 B I ή 96.01 B III, προελεύσεως χωρών κρατικού εμπορίου, μπορεί να υπαχθεί σε ποσοτικούς περιορισμούς εντός ορισμένων κρατών μελών, μεταξύ των οποίων είναι και οι χώρες της Benelux.

3. Στις 7 Ιουλίου 1982, η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση (ΕΕ C 171,

σ. 12), 6άσει του άρθρου 115 της συνθήκης και σύμφωνα με το άρθρο 3 της αποφάσεως 80/47, της 20ής Δεκεμβρίου 1979, σχετική με τα μέτρα επιτηρήσεως και προστασίας τα οποία τα κράτη μέλη μπορούν να εξουσιοδοτηθούν να λάβουν ως προς την εισαγωγή ορισμένων προϊόντων που κατάγονται από τρίτες χώρες και τίθενται σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλο κράτος μέλος (ΕΕ ειδ. έκδ., τόμ. 11/018, σ. 8). Με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, επιτράπηκε στο Βασίλειο του Βελγίου, στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου και στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών να εξαιρέσουν της κοινοτικής μεταχειρίσεως, μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1982, τις ψήκτρες, κλάση ex 96.01 του κοινού δασμολογίου, προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, που κυκλοφορούν ελεύθερα στα άλλα κράτη μέλη και για τις οποίες είχαν υποβληθεί, μετά τις 25 Ιουνίου 1982, αιτήσεις για τίτλους εισαγωγής.

Η επίδικη απόφαση δεν αφορά επομένως την αίτηση χορηγήσεως τίτλου εισαγωγής περί του οποίου πρόκειται εν προκειμένω. Από το φάκελο προκύπτει πράγματι ότι οι αρμόδιες ολλανδικές αρχές χορήγησαν στην αιτούσα τον τίτλο εισαγωγής που ζήτησε. Εντούτοις, η αιτούσα φρονεί ότι η απόφαση τη 6λάπτει, καθόσον θίγει τις μελλοντικές εισαγωγές.

4. Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Σεπτεμβρίου 1982, η προσφεύγουσα άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, εδάφιο 2, της συνθήκης, την παρούσα προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση της ανωτέρω αποφάσεως της Επιτροπής.

Η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, 6άσει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση της γενικής εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε, με διάταξη της 23ης Φεβρουαρίου 1983, να αναθέσει την παρούσα υπόθεση στο τρίτο τμήμα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 95 του κανονισμού διαδικασίας και να χωρήσει στην προφορική διαδικασία ως προς την ένσταση απαραδέκτου, χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Η *προσφεύγουσα* ζητεί την απόρριψη της ενστάσεως που προβλήθηκε.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων επί του απαραδέκτου της προσφυγής

1. Η *Επιτροπή* ισχυρίζεται ότι η επίδικη απόφαση απευθύνεται στα κράτη της Benelux. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφυγή δεν μπορεί να είναι παραδεκτή, 6άσει του άρθρου 173, εδάφιο 2, της συνθήκης, έστω κι αν η απόφαση αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά.

Η Επιτροπή υποστηρίζει πρώτον ότι η απόφαση δεν αφορά άμεσα τη Spijker Kwasten, δεδομένου ότι περιείχε μόνο μια άδεια απευθυνόμενη στα κράτη της Benelux, τα οποία ήταν ελεύθερα να κάνουν ή όχι χρήση αυτής. Η Επιτροπή διευκρινίζει σχετικά ότι η παρούσα υπόθεση είναι διαφορετική από την υπόθεση Bock (62/70, απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1971, Jurispr. σ. 897), καθόσον η χορηγηθείσα εν προκειμένω άδεια δεν αφορούσε την αίτηση της προσφεύγουσας. Απ' αυτά έπεται ότι, αφενός, όσον αφορά την παρούσα αίτηση τίτλου εισαγωγής, η απόφαση δεν 6λάπτει

την προσφεύγουσα και, αφετέρου, όσον αφορά ενδεχόμενες μελλοντικές αιτήσεις, η απόφαση έχει τον χαρακτήρα μιας απλής άδειας.

Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απόφαση δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Με την από 15 Ιουλίου 1963 απόφασή του (Plaumann, 25/62, Jurispr. σ. 197), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι απόφαση που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο δεν είναι δυνατό να αφορά ατομικά τρίτους, «έστω κι αν η απόφαση αυτή τους βλάπει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτούς ή λόγω μιας καταστάσεως πραγμάτων που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και ως εκ τούτου τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με τον αποδέκτη». Εν προκειμένω, η επίδικη απόφαση αφορά τη Spijker Kwasten κατά τον ίδιο τρόπο όπως όλους τους άλλους εισαγωγείς ψηκτρών και χρωστήρων κινεζικής προελεύσεως, κατά τη διάρκεια της ισχύος της αποφάσεως.

Το συμπέρασμα αυτό δεν είναι δυνατό να τροποποιηθεί από το γεγονός ότι η Spijker Kwasten αποτελεί το μοναδικό έμπορα-εισαγωγέα που είναι εγκαταστημένος στις χώρες της Benelux, ο οποίος εισάγει τακτικά στις Κάτω Χώρες ψήκτρες προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Σχετικά, η Επιτροπή προβάλλει ιδίως ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ένα γενικό οικονομικό πεδίο εφαρμογής, καθόσον αποβλέπει στην προστασία ενός τομέα της οικονομίας της Benelux από τον ανταγωνισμό που ασκούν οι εισαγωγές προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Επιπλέον, το επάγγελμα του εισαγωγέα ψηκτρών και χρωστήρων δεν μπορεί να ασκηθεί από οποιοδήποτε ιδιώτη. Τέλος, για να αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά, δεν αρκεί η επίδικη απόφαση να θίγει απλώς την κατάσταση του ανταγωνισμού στην ολλανδική αγορά.

2. Η *εταιρεία Spijker Kwasten BV* εκθέτει καταρχήν ότι το άρθρο 173 της συνθήκης αποβλέπει στην εξασφάλιση, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση παράνομης πράξεως της Επιτροπής, μιας αποτελεσματικής νομικής προστασίας των συμφερόντων που θίγονται με την πράξη αυτή. Επομένως, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να ερμηνευτεί στενά.

Η Spijker Kwasten αντικρούει εν συνεχεία τη θέση της Επιτροπής, κατά την οποία η απόφαση δεν αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα.

Ενόψει αυτών, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται πρώτον ότι η απόφαση την αφορά ατομικά. Πράγματι, αφενός, η αίτηση περί χορηγήσεως αδείας των Κάτω Χωρών εντάσσεται στο πλαίσιο μιας εισαγωγής από τη Spijker Kwasten. Αφετέρου, η απόφαση θίγει αποκλειστικά τη θέση της προσφεύγουσας η οποία είναι ο μοναδικός έμπορας-εισαγωγέας, εγκαταστημένος στην Benelux, που εισάγει τακτικά στις Κάτω Χώρες ψήκτρες προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας.

Εν προκειμένω, η από 2 Ιουλίου 1964 απόφαση (Glucoseries Réunies, 1/64, Jurispr. σ. 811) δεν ασκεί επιρροή. Βεβαίως, με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο είχε απορρίψει ως απαράδεκτη προσφυγή ακυρώσεως μιας αποφάσεως, με την οποία επετράπη η είσπραξη ενός αντισταθμιστικού φόρου κατά την εισαγωγή. Από την αιτιολογία της αποφάσεως αυτής προκύπτει πάντως ότι — αντίθετα προς την παρούσα υπόθεση — η απόφαση περί της οποίας επρόκειτο αποσκοπούσε στο να έχει μια επίπτωση επί των εισαγωγών που προέρχονται από κάθε μέρος της Κοινότητας και δεν περιοριζόταν επομένως σε ένα και μόνο κράτος μέλος προελεύσεως.

Αντιθέτως, οι αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 1965 (Toepfer, 106 και 107/63, Jurispr. σ. 525) και της 23ης Νοεμβρίου 1971 (Bock, 62/70, Jurispr. σ. 897) καταδεικνύουν ότι προσφυγή στρεφόμενη κατά της άδειας λήψεως προστατευτικών μέτρων πληροί τον απαιτούμενο όρο ότι η απόφαση

αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, τουλάχιστον όταν η Επιτροπή θα ήταν σε θέση να γνωρίζει ότι ορισμένα πρόσωπα, τα οποία απαρτίζουν μέρος μιας ομάδας που προσδιορίζεται γενικά και αφηρημένα, θίγονται ιδιαίτερα όσον αφορά τη νομική τους θέση. Η προσφεύγουσα δέχεται ότι οι ολλανδικές αρχές της χορήγησαν πράγματι μια άδεια εισαγωγής για την εν λόγω παρτίδα ψηκτρών, αλλά ισχυρίζεται ότι η απόφαση στρέφεται ρητώς εναντίον της.

Όσον αφορά την προϋπόθεση που απαιτείται ώστε η απόφαση να αφορά άμεσα την προσφεύγουσα, η Spijker Kwasten εκθέτει ότι η νομολογία του Δικαστηρίου έχει εξελιχθεί, από σκοπιάς καθαρώς τυπικής, στο να λαμβάνεται εντονότερα υπόψη η ουσιαστική επίπτωση της αποφάσεως στη νομική κατάσταση του ιδιώτη. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, τον ιδιώτη τον αφορά ουσιαστικά άμεσα από τη στιγμή της εκδόσεως μιας κοινοτικής πράξεως — έστω κι αν απαιτείται ακόμα ένα εθνικό εκτελεστικό μέτρο — υπό συνθήκες τέτοιες ώστε να μπορεί να προβλεφθεί, σχεδόν με βεβαιότητα, ότι το μέτρο αυτό θα θίγει τα συμφέροντα και τη νομική κατάσταση του συγκεκριμένου ιδιώτη.

Η άποψη αυτή θα ίσχυε ακόμα περισσότερο στην περίπτωση που η Spijker Kwasten δεν θα ετύγχανε επαρκούς νομικής προστασίας στο πλαίσιο μιας εθνικής διαδικασίας. Η προσφεύγουσα διευκρινίζει σχετικά ότι η παρούσα υπόθεση δημιουργεί δυο ζητήματα, δηλαδή, αφενός, κατά πόσο το εθνικό καθεστώς της εμπορικής πολιτικής απειλείται πράγματι και, αφετέρου, κατά πόσον θα επαρκούσαν μικρότερης κλίμακας προστατευτικά μέτρα. Τα ζητήματα αυτά δεν είναι δυνατό να παραπεμφθούν στο Δικαστήριο, για έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, από το εθνικό δικαστήριο, που θα μπορούσε να επιληφθεί μιας προσφυγής στρεφόμενης κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίπτεται αίτηση χορηγήσεως τίτλου εισαγωγής.

IV — Προφορική διαδικασία

Οι διάδικοι αγόρευσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 5ης Μαΐου 1983.

Η γενική εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 9ης Ιουνίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Σεπτεμβρίου 1982, η εταιρεία Spijker Kwasten BV, εδρεύουσα στο Beverwijk, άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, εδάφιο 2, της συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση της από 7 Ιουλίου 1982 αποφάσεως της Επιτροπής (ΕΕ C 171, σ. 12). Με την απόφαση αυτή, η οποία ελήφθη βάσει του άρθρου 115 της συνθήκης, επετράπη στο Βασίλειο του Βελγίου, στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου και στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών να εξαιρέσουν της κοινοτικής μεταχειρίσεως, μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου 1982, τις ψήκτρες, κλάσης ex 96.01 του κοινού δασμολογίου, προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, οι οποίας κυκλοφορούσαν ελεύθερα στα άλλα κράτη μέλη και για τις οποίες είχαν ζητηθεί τίτλοι εισαγωγής μετά την 25η Ιουνίου 1982.

2 Η προσφεύγουσα, εταιρεία ολλανδικού δικαίου που εισάγει ψήκτρες, χρωστήρες και παρόμοια προϊόντα κατά την έννοια που προσδιορίζεται στην κλάση ex 96.01 του κοινού δασμολογίου, ζήτησε από τις ολλανδικές αρχές, στις 18 Ιουνίου 1982, έναν τίτλο εισαγωγής για μια παρτίδα ψηκτρών προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, που έπρεπε να εισαχθούν από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Η προώθηση της αιτήσεως αυτής ανεστάλη προσωρινώς από τις ολλανδικές αρχές, εν αναμονή της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής. Παρ' όλ' αυτά, ο τίτλος εισαγωγής χορηγήθηκε εν συνεχεία, όταν φάνηκε ότι η εν λόγω απόφαση δεν αφορούσε τις εισαγωγές για τις οποίες ο τίτλος εισαγωγής είχε ζητηθεί πριν από τις 25 Ιουνίου 1982.

3 Η προσφεύγουσα θεωρώντας ότι η επίδικη απόφαση την έβλαπτε, καθόσον έθιγε τις μελλοντικές εισαγωγές της, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

4 Δεδομένου ότι η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφάσισε να αποφανθεί επί του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής, χωρίς να εισέλθει στη συζήτηση της ουσίας.

5 Η ένσταση της Επιτροπής υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση απευθύνεται μόνο στα κράτη της Benelux και ότι η απόφαση αυτή δεν αφορά την προσφεύγουσα ούτε άμεσα ούτε ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, εδάφιο 2, της συνθήκης.

6 Αντίθετα, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, προς υποστήριξη του παραδεκτού της προσφυγής, ότι η εν λόγω απόφαση προσβάλλει άμεσα και ατομικά τη νομική της κατάσταση, καθόσον αυτή είναι ο μοναδικός έμπορος — εισαγωγέας, εγκαταστημένος στις χώρες της Benelux, που εισάγει τακτικά στις Κάτω Χώρες ψήκτρες προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και ότι, επιπλέον, η επίδικη απόφαση ελήφθη επ' ευκαιρία της εισαγωγής που προκάλεσε την παρούσα διαφορά.

7 Δυνάμει του άρθρου 173, εδάφιο 2, της συνθήκης, το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως αποφάσεως, ασκούμενης από ιδιώτη που δεν είναι ο αποδέκτης της, προϋποθέται ότι η απόφαση αυτή πρέπει να αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Spijker Kwasten BV δεν είναι

μεταξύ των αποδεκτών της επίδικης αποφάσεως, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον η εν λόγω απόφαση την αφορά άμεσα και ατομικά.

8 Πρέπει να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963 (Plaumann, 25/62, Jurispr. σ. 197), έχει ήδη δεχθεί ότι μια απόφαση που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο δεν είναι δυνατό να αφορά ατομικά τρίτους, παρά μόνο αν η απόφαση αυτή τους βλάπτει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτούς ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και για το λόγο αυτό τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με τον αποδέκτη.

9 Αυτό δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση αφορά την προσφεύγουσα μόνο και μόνο λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς της ως εισαγωγέα των εν λόγω προϊόντων, και κατά τον ίδιο τρόπο όπως και κάθε άλλο εμπορευόμενο που θα μπορούσε να βρεθεί, τώρα ή μελλοντικά, στην ίδια κατάσταση. Πράγματι, η απόφαση αυτή σκοπό έχει να επιτρέψει στα κράτη της Benelux να εξαιρέσουν της κοινοτικής μεταχειρίσεως κατά τη διάρκεια μιας συγκεκριμένης περιόδου όλες τις εισαγωγές ψηκτρών προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας που κυκλοφορούν ελεύθερα σε άλλο κράτος μέλος. Επομένως, η απόφαση παρουσιάζεται, έναντι των εισαγωγέων των εν λόγω προϊόντων, ως μέτρο γενικής εφαρμογής που εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιορισμένων καταστάσεων και συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που αντιμετωπίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Επομένως, η επίδικη απόφαση δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα.

10 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα, σύμφωνα με αυτά που εκθέτει και που δεν αμφισβητούνται από την Επιτροπή, είναι ο μόνος έμπορος — εισαγωγέας, εγκαταστημένος στην Benelux, που εισάγει τακτικά στις Κάτω Χώρες ψήκτρες, προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, επ' ευκαιρία δε μιας από τις εισαγωγές αυτές εκδόθηκε η επίδικη απόφασή του (Alusuisse, 307/81, Συλλογή 1982, σ. 3463), ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από τη δυνατότητα προσδιοτήρας μιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από τη δυνατότητα προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των προσώπων στα οποία εφαρμόζεται σε μια δεδομένη στιγμή, καθόσον δεν αμφισβητείται ότι η εν λόγω εφαρμογή γίνεται δυνάμει μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, που προσδιορίζεται από την πράξη, σε σχέση με το σκοπό της.

11 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η επίδικη απόφαση δεν είναι δεκτική προσβολής από την προσφεύγουσα βάσει του άρθρου 173, εδάφιο 2, της συνθήκης. Το συμπέρασμα αυτό συνάδει, εξάλλου, με το σύστημα των προσφυγών που έχει θεσπιστεί από το κοινοτικό δίκαιο, δεδομένου ότι οι ενδιαφερόμενοι εισαγωγείς νομιμοποιούνται να προσβάλουν, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, την άρνηση χορηγήσεως του τίτλου εισαγωγής, το οποίο εκδίδουν οι εθνικές αρχές κατ' εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου.

12 Για όλους αυτούς τους λόγους, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

13 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα· δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθη, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Everling Galmot Κακούρης

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 1983.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

U. Everling